

ACCENTUACIÓ DE MOTS COMPOSTOS

A l'hora d'accentuar els mots compostos, cal parar atenció en les normes d'ús del [guionet](#) i en l'aplicació de les regles generals d'accentuació i dels monosíl·labs.

Com és sabut, els monosíl·labs no s'accentuen llevat que hagin de portar [accent diacrític](#). Ara bé, quan un **monosíl·lab** fa de **sufix** d'un terme compost escrit **sense guionet**, **s'ha d'accentuar** d'acord amb les normes generals d'accentuació:

be: a collibè

ca: matacà

fi: bocafí

gros: capgròs

jo: superjò

nas: pinçanàs

os: trençalòs

pa: massapà

pes: contrapès

pla: extraplà

rus: prorús

ve: vaivé

Quan els dos formants se separen **amb un guionet**, el compost **no s'accentua**, però si un dels formants porta accent diacrític aquest es manté:

barba-ros

fru-fru

io-io

no-res

tse-tse

vint-i-u

vint-i-dos

vint-i-tres

vint-i-sis

però:

déu-n'hi-do

pèl-ras

Quan el monosíl·lab duu **accent diacrític**, **s'elimina en el compost**, llevat que n'hagi de portar per les normes generals d'accentuació:

déu: **adeu**,

semideu

món: rodamon

sòl: entresol,

subsòl

però:

mà: de sotamà

bé: malbé